

ΤΑ ΕΓΚΩΜΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΙΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τὴν Δευτέραν, 14^{ην} /27^{ην} Αὐγούστου 2012, ἐτελέσθη εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, συμφώνως πρὸς τὴν Τυπικὴν καὶ Προσκυνηματικὴν Τάξιν αὐτοῦ ἡ τελετὴ τῶν Ἐγκωμίων -Ἐπιταφίου τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν ἐν Γεθσημανῇ ἱερόν ναόν τῆς Κοιμήσεως αὐτῆς, ἐν ᾧ καὶ τὸ Θεομητορικόν Μνημα αὐτῆς.

Διὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ, κατανυκτικὴν καὶ εἰδικὴν τελετὴν ταύτην τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων ἐξεκίνησεν ἀπὸ τῆς πρωΐας τῆς ὡς ἄνω ἡμέρας ἐν ἐπισήμῳ πομπῇ ἡ Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότης μετὰ τῶν ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων χωρῶν παρεπιδημούντων ἱερέων, μοναχῶν καὶ πολλῶν προσκυνητῶν ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου. Ἡ πομπὴ αὕτη διέσχισε τὴν ὁδὸν τοῦ Μαρτυρίου, διήλθε ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Πραιτωρίου, τῶν Ἁγίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, τοῦ Ἁγίου καὶ Ἀρχιδιακόνου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου καὶ κατέληξε δι' ὀλίγην ἀνάπαυσιν μετὰ τὴν ὁδοιπορίαν εἰς τὸ ὑπεράνω τοῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἡγουμενεῖον τοῦ Πατριαρχείου.

Ἐν τῷ μεταξύ κατῆλθον οἱ ἱερεῖς εἰς τὸν ἱερόν Ναόν καὶ ἐνεδύθησαν τὴν ἱερατικὴν στολὴν αὐτῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀνῆλθον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ναοῦ.

Ἐνταῦθα ἐν συνεχείᾳ κατελθὼν ὁ Προεξάρχων τῆς τελετῆς Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐνεδύθη μανδύαν καὶ ἠύλογησε τὴν Ἁγίαν Εἴσοδον διὰ τὸν Ναόν.

Τῶν ψαλτῶν ψαλλόντων «ἐν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας», ἤρξατο ἡ εἴσοδος εἰς τὸν ἱερόν Ναόν διὰ τῶν βαθμίδων αὐτοῦ καὶ ἡ προσκύνησις εἰς τὸ Θεομητορικόν Μνημα.

Μετὰ ταῦτα, τοῦ Μακαριωτάτου προεξάρχοντος, τῶν Ἀγιοταφιτῶν Ἀρχιερέων καὶ Ἱερομονάχων καὶ τῶν παρεπιδημούντων Ἱερέων συνιερουργούντων, ἐψάλη ἡ ἀκολουθία τῶν Ἐγκωμίων εἰς τὰς τρεῖς στάσεις αὐτῆς, ἥτοι εἰς τὴν:

Α' . " Ἡ ἀγνή ἐν τάφῳ κατετέθης βαβαί,..."

Β' . " Ἄξιόν ἐστιν μεγαλύνειν σε τὴν Θεοδόχον,..."

Γ' . " Αἱ γενεαὶ πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσφέρουσι, Παρθένε..."

Εἰς τὴν Α' Στάσιν ταύτην ἐθυμίασε τὸ Θεομητορικόν Μνημα ὁ Προεξάρχων τῆς ἀκολουθίας Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, εἰς τὴν Β' δέ ὁ Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος καὶ εἰς τὴν Γ' Στάσιν ὁ Μητροπολίτης Σερρών κ. Θεολόγος.

Εἰς τὸ τέλος τῆς Γ' Στάσεως, ψαλλομένου τοῦ «Ἐρραναν τὸν τάφον...», ὁ Μητροπολίτης Βόστρων κ. Ἱερόθεος ἐρράντισε μέ ἄρωμα διὰ τοῦ κούμ-κούμ τὸν Μακαριώτατον, τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τὸν λαόν.

Ἐν συνεχείᾳ πρό τῶν Αἴνων ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ παρεπιδημῶν Μητροπολίτης Σερρών κ. Θεολόγος λέγων τὰ ἐξῆς:

" Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα,

Σεβαστή χορεία τῶν Ἁγιοταφιτῶν Πατέρων,

Ἐξοχώτατε κύριε Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα,

Εὐσεβεῖς Χριστιανοί και εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Συγκεντρωθήκαμε και ἐφέτος πάντες ὁμοῦ εἰς τόν Ἅγιον τοῦτον τόπον τοῦ Παναγίου Προσκυνηματος τῆς Γεθσημανῆς, διά νά τιμήσωμεν και πάλιν εὐκλεῶς ἔν ἐξέχον και ὑπερβάλλον εἰς Ἁγιότητα Πρόσωπον, τήν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

Αὐτή εἶναι ἡ Παναγία Μητέρα μας, τό ὀλοφώτιστο και ὀλόλευκο ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας και τῆς ἀρετῆς. Αὐτή εἶναι ἡ Δέσποινα και Βασίλισσα τῶν Οὐρανῶν και τῆς γῆς, ἡ ὁποία σάν τήν αὐγή προβάλλει προμηνύουσα τήν ἀνατολή τοῦ νοητοῦ Ἥλιου τῆς Δικαιοσύνης τοῦ Κυρίου και Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος ἐφώτισε τά σκότη τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς και ἱστορίας. Αὐτή εἶναι ἡ Κυρία τῶν Ἀγγέλων και Μητέρα τῶν ἀνθρώπων, ἡ ὁποία ὡς σελήνη ὀλοφώτιστη παρηγορεῖ ὅλους ἐμᾶς, οἱ ὁποῖοι διαβαίνομεν τάς τρίβους τοῦ παρόντος αἰῶνος, πού ὁμοιάζει ὡσάν πορείαν μέσα εἰς σκότος ψηλαφητόν. Αὐτήν εἶναι ἡ ὠραία και ὀλοφώτεινη ὡς ὁ Νοητός Ἥλιος, ὁ Ὅποιος μᾶς δεικνύει τόν δρόμον ἀσφαλῶς πρός τήν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Αὐτήν ἤλθαμε σήμερα νά τιμήσωμεν ἅπαντες, εὐλαβεῖς προσκυνηταί εἰς τόν ἅγιον τοῦτον τόπον, τόν ἅγιον τόπον, ὅπου ὁ δῆμος τῶν Ἀγγέλων συναθροίζεται, ὅπου οἱ φωνές και οἱ ὕμνοι τῶν Ἀποστόλων συνευωχοῦνται, ὅπου τά πλήθη τῶν ἀνθρώπων συρρέουν ὡς πρός βρυσομάνα πνευματική γιά νά ἀρυστοῦν τά νάματα και τά τοῦ Θεοῦ ἰάματα. Ὁ τόπος οὗτος μακάριός ἐστι, οὐκ ἔστιν, ἀλλά πύλη τοῦ οὐρανοῦ διά τῆς ὁποίας ἡ Πάναγνος και Πανακῆρατος κόρη ἀνέβη εἰς τήν οὐράνιον δόξαν, περιβεβλημένη αἴγλην και μακαριότητα θεϊκήν.

Ἅγιος και Πανάγιος ὁ τόπος οὗτος, ὁ ὁποῖος ἡγιάσθη ἀπό τήν ἐναπόθεσιν τοῦ σεπτοῦ σκήνου τῆς Παναγίας μας και ἡ μάνα γῆ, ὡσάν ἀγκαλιά, ἀνοιξε τά χέρια της, γιά νά δεχθῆ ἐκεῖνο τό σκήνος τό πανακῆρατον, τό ὁποῖον ἐκνοφόρησε τήν αὐτοζωήν, τόν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ἡ μάνα γῆ ἡγιάσθη, αὐτή ἡ γῆ, ἡ ὁποία ἦτο τό πρίν κατηραμένη νά ἐκβλασάνη τριβόλους και ἀκάνθας διά τάς ἀνομίας τῶν ἀνθρώπων ἤνοιξε τήν ἀγκαλιά της, διά νά δεχθῆ τήν μητέρα τῆς εὐλογίας, ἐκείνην τήν ὁποίαν διά τῆς ἀγίας ὑπακοῆς της ἔγινε ἡ παραίτιος και ἡ πρόξενος τῆς χαρᾶς και τῆς σωτηρίας εἰς τό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Γι' αὐτό μέ δέος, μέ τρόμον, μέ φόβον πρέπει νά ἰστάμεθα εἰς αὐτόν τόν τόπον και νά μὴν ἀφήνωμεν τήν συνήθειαν τήν ψυχοκτόνον, νά μᾶς ὀδηγῆ εἰς μίαν κατάστασιν, ἡ ὁποία ἐξαντλεῖ τά ψυχικά και πνευματικά μας ἀποθέματα. Μόνο και νά μπορούσαμε νά φαντασθοῦμε κατ' ἀξίαν πόσο ἅγιος, πόσο ἱερός, πόσο μακάριος εἶναι ὁ τόπος αὐτός πού ἀγιάσθηκε ἀπό τό σῶμα τῆς Παναγίας μας, πού ἀγιάσθηκε ἀπό τούς ὕμνους και τίς φωνές τῶν ἀγγέλων, ἀπό τά δάκρυα και τούς ὕμνους τῶν ἀποστόλων, ἀλλά και ἀπό τά δάκρυα ἑκατομμυρίων τώρα ἀνθρώπων, πού ἔρχονται δύο χιλιάδες χρόνια, γιά νά ἐναποθέσουν ἐνώπιον τοῦ κενοῦ μνήματός της τίς προσευχές τους, τίς ἐλπίδες τους, μέ τήν βεβαιότητα ὅτι θά λάβουν ἀπάντησιν, ὅτι θά λάβουν παρηγορίαν, ὅτι θά λάβουν ἐνίσχυσιν εἰς τόν προσωπικόν καθημερινόν τους ἀγῶνα. Ἐορτάζομεν σήμερα ἀδελφοί ἀγίαν ἐορτήν και πανήγυριν και ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία λαμπροφορεῖ και δοξάζει τόν ἅγιον Θεόν, ὁ

Ὅποιος μετέστησε τὴν ἀκοίμητον λαμπάδα, τὴν νοητὴν τὴν ἀγίαν, λέγω, Παρθένον, ἐκεῖ ὅπου περιπολεύουσιν οἱ ἀνώτερες ταξιαρχίες τῶν Ἀρχαγγέλων, καιομένην καὶ ἐκδαπανομένην ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς μεγαλοσύνης Αὐτοῦ. Γιορτὴ εἶναι ἡ σημερινὴ αὐτὴ πανηγυρίς, γιορτὴ καὶ χαρᾶς πρόξενος, διότι δέν ἐορτάζομεν θάνατον λυπηρόν, ἀλλὰ θάνατον ζωφόρον, θάνατον, ὁ ὁποῖος ἀκολουθεῖ τὴν καινὴν κτίσιν, τὴν ὁποῖαν ἐγκαινίασε μὲ τὴν ἀνάστασίν Του ὁ Χριστὸς μας, γι' αὐτὸ ἐν μιᾷ φωνῇ, ἐν μιᾷ ψυχῇ, ἐν μιᾷ τῇ διαθέσει ὁ χορὸς τῶν Ἁγίων Πατέρων μας σήμερον λαμπροφορεῖ, σήμερον πανηγυρίζει, σήμερον μᾶς ἐκδιδάσκει χαρὰν νὰ ἔχωμεν εἰς τὴν ψυχὴν μας, διότι ὁ θάνατος τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ εἶναι θάνατος ἀθάνατος. Ὁ θάνατος τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ εἶναι πηγὴ χαρᾶς καὶ εὐλογίας γιὰ ὀλόκληρον τὸν κόσμον. Ὁ θάνατος τῆς Ἁγίας Παρθένου εἶναι ζωφόρος καὶ παρεκτικὸς ζωῆς καὶ εὐλογίας εἰς ὀλόκληρον τὴν κτίσιν. Γι' αὐτὸ λοιπὸν σήμερον ἄς ἀποβάλωμεν τὸν μέλανα χιτῶνα τῆς θλίψεως καὶ τῶν δακρῦων καὶ ἄς ἐνδυθῶμεν νοερῶς χιτῶνα δικαιοσύνης, χιτῶνα εὐφροσύνης, εἰς τὴν ψυχὴν δοξολογίαν, εἰς τὰ χεῖλη μακαρισμῶν καὶ εἰς τὴν ὑπαρξίν μας ὀλόκληρη, ἀτελεύτητη χαρὰ καὶ εὐφροσύνη.

Προσερχόμεθα γιὰ νὰ ἀσπασθοῦμε τὸ κενὸ μνημα της, γιὰ νὰ λάβωμεν χάριν ἀπὸ τὴν χάριν της, ἐκείνη, ἡ ὁποία ὑπῆρξε ἀξία τῆς χάριτος καὶ τῆς εὐλογίας ἀπὸ ἐκείνη ἡ ὁποία, ὅπως λέγει ἡ χρυσοῦς λύρα τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ζοῦσε μόνον γιὰ τὸν Θεόν γι' αὐτὸ καὶ ἡ ζωὴ της ὀλόκληρη ἦταν ὁ Θεός, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ζωὴ της ὀλόκληρη σάν ἡλιος ἔλαμπε τίς ἀκτῖνες τῆς θεότητος εἰς τὸν κόσμον. Ἦλθαμε, λοιπὸν, γιὰ νὰ προσκυνήσωμεν τιμητικῶς τὴν Ἁγίαν καὶ σεπτὴν μορφήν της καὶ νὰ λάβωμεν πηγὴν ἀγιασμάτων καὶ χαρίτων διὰ τὴν ζωὴν μας. Ἀλλὰ καὶ κάτι ἀκόμα. Πανηγυρίζοντες τὴν Κοίμησιν ἢ μᾶλλον καλύτερον, ὡς λέγουν οἱ Πατέρες, τὴν «ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἐκδημίαν καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς θείαν ἐνδημίαν», λαμβάνομεν καὶ δύναμιν, γιὰ νὰ ξεπερνοῦμε τοὺς καθημερινούς μικρούς ἢ μεγάλους θανάτους τῆς ζωῆς μας. Ὁ θάνατος στεκόμενος μπροστὰ εἰς τὴν Ἁγίαν μορφήν της φοβήθηκε καὶ ἔφυγε, γι' αὐτὸ καὶ λέγει καὶ πάλιν ὁ ἱερός Δαμασκηνός: «πρὸς αὐτὴν γὰρ προσβλέπων ὁ θάνατος δέδοικεν, φοβήθηκε, ἐτρόμαξε, ἐμνήσθη γὰρ τοῦ Υἱοῦ της, γιατί θυμήθηκε τοῦ Υἱοῦ της, δηλαδή τοῦ Σωτῆρός μας καὶ ἔμαθεν ἀφ' ὧν ἔπαθεν

Ἐμαθεν ἀφ' ὧν ἔπαθεν. Ἐμαθεν ὁ θάνατος νὰ μὴν τολμᾷ νὰ ἀγγίξῃ ἐκείνους, πού ἀποτελοῦν τὸ ταμεῖον τῆς δυνάμεως καὶ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Ἐμαθε ἀπ' αὐτὰ πού ἔπαθε πάνω εἰς τὸν Σταυρόν ἀπὸ τὸν Κύριό μας, ὁ Ὅποιος συνέτριψε βασιλικῶ καὶ θεϊκῶ τῷ δικαίωματι τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τουτέστι τὸν διάβολον. Ἐμαθεν ἀφ' ὧν ἔπαθεν ὁ θάνατος καὶ ταύτην προσβλέπων δέδοικεν. Αὐτὴ εἶναι ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἔτσι θεολογοῦσα ἡ Ἐκκλησία μας, δίνει χαρὰν, δίνει δύναμιν, δίνει ἐλπίδα εἰς τὴν ζωὴν μας, ὅπως σᾶς εἶπα, γιὰ νὰ ξεπερνοῦμε τοὺς μικρούς καὶ μεγαλυτέρους θανάτους στὴ ζωὴν μας, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται μὲ τὴν δύναμιν καὶ τὴν δολιότητα τοῦ κλέπτου, γιὰ νὰ κλέψουν ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας τίς ἐλπίδες, τίς παρηγορίες, τίς εὐλογίες καὶ τίς χάρες τοῦ Θεοῦ.

Γιατί θάνατος εἶναι ἡ ἀνθρώπινη προδοσία, θάνατος εἶναι ἡ ἀνθρώπινη ἀνεστιότητα, θάνατος εἶναι ἡ ἀθεία, ἡ ὁποία λεηλατεῖ ὅ,τι ὁμορφότερο κρύβει ὁ ἄνθρωπος μέσα στὴν ψυχὴν του, τὴν κοινωνία, δηλαδή, μετὰ τοῦ Θεοῦ. θάνατος εἶναι τὰ καθημερινὰ προβλήματα τῆς ζωῆς, τὰ ὁποῖα μεταστρέφουν τὴν προσοχὴν μας ἀπὸ τὰ ἐπουράνια εἰς τὰ γήϊνα, εἰς τίς βιωτικὲς μέριμνες. θάνατος εἶναι τὰ προβλήματα μέσα εἰς τὸ σπίτι, τῆς συζυγίας, τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα

δημιουργοῦν πηγές κακῶν καί ἀνησυχίας καί θλίψεως πολλῆς, οἱ ὁποῖες πηγές, δυστυχῶς, διαχέονται καί δηλητηριάζουν κοινωνίες καί ἔθνη ὀλόκληρα.

Γιατί θάνατος εἶναι καί ἡ οἰκονομική κρίση, ἡ ὁποία μέ ιδιαίτερη σφοδρότητα ὀλόκληρη τήν οἰκουμένη πολεμᾷ καί συγκλονίζει ιδιαίτητα δέ καί τήν φιλότιμη πατρίδα μας, τήν Ἑλλάδα, τήν χώραν τῶν Ἁγίων καί τῶν ἡρώων, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τήν δίνην μιᾶς τρικυμίας πρωτοφανοῦς, ἡ ὁποία εὐρίσκεται καί συμπιέζεται ἀπό τίς συμπληγάδες πέτρες τῶν ποικίλων πειρασμῶν καί δοκιμασιῶν.

Θάνατος εἶναι ἡ ἀσθένεια γιά τόν ἄνθρωπον πού τοῦ κλέβει τήν προοπτικήν τῆς ζωῆς, τήν ἀνάγκη νά δημιουργῆ καί νά κάνη ὄνειρα γι' αὐτή τήν ζωήν. Θάνατος πικρός εἶναι καί γιά κείνους πού δεν ἔχουν τήν ζωή τους στεριωμένην πάνω στήν πέτρα τῆς πίστεως. Ἦλθομεν στή Μάννα τῆς Ζωῆς, στή Μάννα τοῦ Θεοῦ καί Μάννα ὄλων τῶν ἀνθρώπων, γιά νά τήν παρακαλέσωμεν νά μᾶς δώσῃ δύναμιν ὡς πρόσωπα, ὡς κοινωνίες, ὡς ἔθνη, ὡς οἰκουμένη ὀλόκληρη, γιά νά μπορούμε μέ τή δική της χάρη, νά ξεπερνοῦμε ὠφέλιμα γιά τήν ψυχή μας αὐτές τίς πικρές δοκιμασίες.

Ἵψώσατε τά μάτια σας καί ἴδετε: Ὅλα αὐτά τά ἀγιοκάνδηλα εἶναι τά ἀγιοκάνδηλα τῆς εὐσεβείας καί τῶν δακρύων καί τῶν προσευχῶν πού αἰῶνες τώρα οἱ εὐλαβεῖς προσκυνηταί ἀπό ὀλόκληρον τόν κόσμον ἔχουν κρεμάσει μπροστά στόν τάφο τῆς Παναγίας καί εἶναι τά σύμβολα τῆς πίστεως, εἶναι τά σύμβολα τῆς ἐλπίδος, εἶναι τά σύμβολα ὅτι κανείς ὁ ὁποῖος προστρέχει στήν Παναγία μας δέν θά φύγῃ ποτέ κατισχυμένος, δέν θά φύγῃ ντροπιασμένος, δέν θά μείνῃ ἄδειος, ἀλλά θά λάβῃ τήν ἀπάντησιν κατά τό συμφέρον τῆς αἰτήσεως πάντοτε.

Εὐλαβεῖς προσκυνητές καί ἡμεῖς, Μακαριώτατε Πάτερ, Σεῖς ὁ ὁποῖος θεοφιλῶς ἠγεῖσθε τῆς Ἁγιοταφίτικῆς αὐτῆς Ἀδελφότητος, προσκυνητές καί ἡμεῖς ἀπό τήν πατρίδα Ἑλλάδα, ἀπό τήν ἔνδοξον καί ἑλληνικωτάτην Μακεδονίαν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὁ ὁποῖος ἐκόμισεν εἰς τήν Ἀνατολήν τό φῶς τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἔτσι ὥστε νά λάβῃ ὡς ἀντίδοσιν ἀγάπης ἀπό τήν Ἀνατολήν τό φῶς τοῦ Χριστιανισμοῦ, πού φωτίζει καί ἀγιάζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον.

Καταθέτομεν, λοιπόν, ἐνώπιον τοῦ Σεπτοῦ Θεομητορικοῦ Μνήματος τῆς Κυρίας τῶν Ἀγγέλων καί Μητέρας τῶν ἀνθρώπων ὅτι Ἐκείνη δέν θά μᾶς ἐγκαταλείψῃ, θ' ἀπλώσῃ χέρι στοργικό, ὡς μάνα πού εἶναι, ἐπάνω ἀπό τή ζωή μας καί θά μᾶς λυτρώσῃ ἀπό τούς ποικίλους πειρασμούς τῆς ζωῆς. Σ' Ἐσᾶς δέ μεταφέρομεν τήν ἀγάπην, τόν σεβασμόν, τήν τιμήν, τά αἰσθήματα. Καί ἐρχόμεθα ἐδῶ ὡς προσκυνητές, ἀλλά καί ὡς ἀδελφοί Σας καί παιδιά Σας, γιά νά ἀσπασθῶμεν τό χέρι Σας καί νά σφυρηλατήσωμεν τούς ἤδη ὑπάρχοντας ἰσχυροτάτους δεσμούς ἀγάπης, ἐν Χριστῷ ἀδελφωσύνης καί συμπορεύσεως μέσα εἰς τά πεπρωμένα τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητος.

Εὐχηθεῖτε, Μακαριώτατε, ἡ χάρις τῆς Παναγίας μας νά σκεπάζῃ ὅλους μας, τήν πατρίδα μας, τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τόν κόσμον ὀλόκληρον, ἔτσι ὥστε μέ τήν δικήν της σκέπην νά πορευώμεθα καί νά νικῶμεν τούς κάθε λογῆς θανάτους, γιά νά ἔχωμεν στήν ζωήν ἐλπίδα καί χαράν καί χάριν πολλήν ἀπό Ἐκείνην.

Χρόνια πολλά καί εὐλογημένα, ἅγια. Ἄξιον τό προσκύνημά σας, ἀδελφοί, ἐσεῖς πού ἦλθατε ἀπό Ἑλλάδα, ἀπό τίς Σλαβικές χῶρες, ἀπό τά πέρατα τῆς γῆς, δίκην Ἀποστόλων. Ἄξιον τό προσκύνημά σας καί νά λάβετε τήν ἀντίδοσιν τῆς θυσίας σας κατά τό μέτρον τῆς εὐλαβείας σας καί τῆς ἀγάπης σας . Ἀμήν”.

Μετά τούς Αΐνους τήν Δοξολογίαν καί τό Ἄσματικόν «Ἅγιος ὁ Θεός», ἠκολούθησε ἡ περιφορά τοῦ Ἐπιταφίου μετά τῆς ἐν στάσει Κοιμήσεως εἰκόνης τῆς Θεοτόκου ἀπό τοῦ κέντρου τοῦ Ναοῦ πρός δυσμάς πρός τήν εἴσοδον αὐτοῦ ἐσωτερικῶς.

Ἐνταῦθα ἐγένετο δέησις, μεθ' ἣν ἠκολούθησεν ἡ κάθοδος τοῦ Ἐπιταφίου καί ἡ τοποθέτησις αὐτοῦ διά προσκύνησιν ὑπό τῶν πιστῶν ὀπισθεν τοῦ θεομητορικοῦ μνήματος ἐν τῷ χώρῳ τῆς Παναγίας Πλατυτέρας τῆς Ἱεροσολυμιτίσεως καί ὁ Πολυχρονισμός τοῦ Μακαριωτάτου.

Τῆς ἀκολουθίας ἀπολυθείσης, ὁ Μακαριώτατος καί ἡ Πατριαρχική καί Ἱερατική Συνοδεία καί οἱ προσκυνηταί ἀνήλθον εἰς τό ἡγουμενεῖον, ἔνθα ἐδεξιώθη αὐτούς διά ψυχροῦ ὕδατος καί ὀπωρῶν ὁ καθηγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/YiI66TtDWXI>

ngg_shortcode_0_placeholder